

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie **S. D.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 lutego 2019 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na zarządzenie Przewodniczącego Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego

z dnia 3 stycznia 2019 r.,

w przedmiocie odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Wydziału II Izby Karnej Sądu Najwyższego na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku S. D. o wznowienie postępowania w sprawie Sądu Okręgowego w Ł. o sygn. akt XVIII K [...], zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] o sygn. akt II AKa [...], wobec nieuzupełnienia braku formalnego wniosku o wznowienie postępowania poprzez złożenie takiego wniosku sporządzonego i podpisanego przez obrońcę lub pełnomocnika zgodnie z art. 545 § 2 k.p.k.

Na powyższe zarządzenie zażalenie złożył S. D., w którym przedstawił okoliczności złożenia kasacji przez wyznaczonego obrońcę z urzędu w innej sprawie karnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, albowiem prawidłowo odmówiono przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania.

Przepis art. 545 § 2 k.p.k. stwierdza jednoznacznie, że jeśli wniosek o wznowienie postępowania nie pochodzi od prokuratora, powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata albo radcę prawnego. W doktrynie oraz orzecznictwie obowiązek ten określany jest powszechnie, jako przymus adwokacki, chodzi bowiem o to, by przedmiotowy wniosek opracował podmiot fachowy. Użyte w tym przepisie sformułowanie "powinien" jest równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu w nim zawartego. A zatem złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego osobiście przez samego wnioskodawcę (skazanego), jest czynnością prawnie bezskuteczną (zob. T. Grzegorzczak, Kodeks postępowania karnego. Komentarz, Warszawa 2008, s. 1153, postanowienia Sądu Najwyższego: z dn. 13 września 2012 r., III KZ 67/12, Lex Nr 1220908, z dn. 21 listopada 2012 r., IV KZ 65/12, Lex Nr 1228644, z dn. 30 września 1996 r., V KZ 47/96, OSNKW 1996, Nr 11-12, poz. 88).

W tej sprawie skazany brak formalny osobistego wniosku o wznowienie postępowania mógł usunąć tylko poprzez złożenie wniosku o wznowienie postępowania sporządzonego i podpisanego przez pełnomocnika w osobie adwokata lub radcy prawnego ustanowionego z wyboru, do czego został wezwany zarządzeniem z dnia 3 grudnia 2018 r. (k. 29). Wezwanie to zawiera wyczerpujące pouczenie, w tym również o konsekwencjach nieusunięcia tego braku, do którego jednak skazany się nie zastosował. Przypomnieć należy, że skazanemu umożliwiono wcześniej skorzystanie z pomocy prawnej adwokata z urzędu, który zawiadomił Sąd Najwyższy o braku podstaw do sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 25-27), a o fakcie tym poinformowano również skazanego w zarządzeniu wzywającym do usunięcia braków formalnych.

Podniesione przez skazanego w zażaleniu argumenty dotyczące okoliczności złożenia kasacji przez wyznaczonego obrońcę z urzędu w innej sprawie karnej, nie mają znaczenia dla oceny sytuacji procesowej podlegającej kontroli instancyjnej w niniejszym postępowaniu. W związku z tym uznać należy, że brak jest podstaw do zakwestionowania zasadności zaskarżonego zarządzenia.

Ponieważ skazany mimo wezwania nie usunął braku formalnego, wydanie zaskarżonego zarządzenia stało się konieczne.

Zarządzenie to jest w pełni zasadne i jako takie należało utrzymać w mocy.